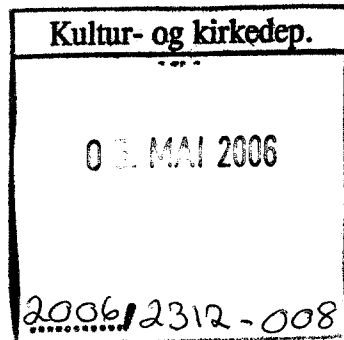

ADVOKATFIRMAET
GULSVIK, STOREMOEN, ANDERSEN, GRANLI OG AASEN
DA – M.N.A

Det Kongelige
Kultur- og Kirke departementet
v/rådgiver Cecilie Knudsen
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

ADVOKAT AMUND O. GULSVIK
ADVOKAT HALVOR STOREMOEN
ADVOKAT KJELL E. ZAPFFE ANDERSEN
ADVOKAT EINAR GRANLI
ADVOKAT GUNNAR AASEN

Drammen, 04.05.2006
KA/ale

UTKAST TIL FORSKRIFT OM FORBUD MOT UTFØRSEL OG INNFØRSEL AV KULTURGJENSTANDER OG FORSKRIFT OM TILBAKELEVERING AV STJÅLNE OG ULOVLIG UTFØRTE KULTURGJENSTANDER – NORSK MYNTHANDLERFORENING

Av Norsk Mynthandlerforening har jeg fått i oppdrag å kommentere de ovennevnte utkast til Forskrifter. Det vises til hyggelig telefonsamtale med rådgiver C. Knudsen angående behandlingen av innspill til endring av den foreslåtte Forskriften. Norsk Mynthandlerforening reagerer på at de ikke er oppført på listen over høringsinstanser og grunnen til at Norsk Mynthandlerforening har fått kunnskap om utkastene til Forskriften er at Oslo Mynthandel som er medlem av Norsk Mynthandlerforening har fått de tilsendt. Etter telefonsamtale med Knudsen forstår jeg at det har vært meningen at Norsk Mynthandlerforening skulle være på høringslisten da departementet er klar over at Forskriften slik den er foreslått vil ha store praktiske konsekvenser for kjøp/salg av mynter over landegrensene da antallet objekter vil være stort bl.a. når samlinger skal kjøpes/selges.

Norsk Mynthandlerforening har stor forståelse for at departementet vil verne om norske kulturgjenstander og må følge internasjonale konvensjoner som Norge har ratifisert. Utfordringen ligger i å finne en sikker og praktisk måte å gjennomføre intensjonene på. Slik Forskriften nå lyder vil det først og fremst være en effektiv hindring for at seriøse handlere vil bruke tid og penger på eksport/import av vanlige mynter, sedler m.m. Markedet vil lett kunne bli overtatt av personer/virksomheter som ikke er så nøye på at reglene blir fulgt. Dersom

KulturKirkeDep01

kontrollen med import/eksport til fra landet blir dårlig, vil etter hvert det kunne skje at alle overser Forskriftene bl.a. når samlinger skal kjøpes/selges.

Det nye forslaget til forskriften treffer ikke bare målet, men favner så vidt at det blir helt upraktisk å følge loven og forskriftene. Dette er ikke en ønsket utvikling. Ut fra erfaring mener vi å kunne konstatere at situasjonen i dag er slik:

Import

Tollvesenet har inntil nå nektet å stemple faktura da import av mynter, sedler m.m. er mva fritt og tollfritt. En praktisering av Forskriftene vil eventuelt i de aller fleste tilfelle medføre unødvendig arbeid for Tollvesenet som sliter med bemanningen i dag. For handlerne betyr det økt tidsforbruk og kostnader samt irritasjon over at papirene ikke er i orden. En utenlandsk handler vil og kan ikke bruke tid på å eksportere vanlige mynter og det vil bare være kostbare mynter man vil skaffe papirer på og sende ut av landet. Det alt overveiende utenlandske materiale som importeres (98%) har ikke noen spesiell kulturverdi for Norge. I de fleste land er det slik at lokale samlere, museer og institusjoner i første rekke er de som samler og tar vare på dette landets mynter m.m. og er villig til å betale best pris. Derfor blir stort sett disse objektene i hjemlandet. I enkelte land kan det også tenkes at det å fremskaffe ønskede tillatelser for lovlig eksport kan bli en egen virksomhet. Uten en god nok faglig vurdering og at det vil være et stort antall objekter som skal gjennom systemet, vil Forskriften virke som en propp i handelen mellom landene.

Eksport

Norge har et godt utbygget offisielt omsetningssystem for mynter m.m. i dag takket være at det ble innført avgiftsfritak for mva i 1983. Gode/interessante norske objekter selges stort sett innenlands på auksjoner, handlerlister eller på nett slik at alle som har interesse for disse objekter kan konkurrere om dem. Norske mynter selges for det meste i Norge og til best pris her da regelen er at en norsk samler fortrinnsvis samler Norge. Dette medfører at de fleste interessante objekter havner helt frivillig i Norge. De enkelttilfellene av virkelige kulturgjenstander som ikke fanges opp av norske samler, vil utgjøre en liten håndterlig mengde saker. For mynter er det slik at de fleste objektene er produsert i relativt store opplag når vi snakker om nyere tid. (1650 og fram til i dag). En mynt eldre enn 100 år kan derfor være verdt forholdsvis lite og er ingen kulturgjenstand generelt. Det bør ikke innføres noe system for å

bevare disse i Norge, da de ikke kan defineres som noen kulturgjenstand slik lovens § 23 og § 2 legger opp til.

Utenlandske mynter som har havnet i Norge er også stort sett laget i store opplag i nyere tid og vil av den grunn være rimelige å erverve. Med nyere tid menes også her 1650 og nyere. De kan derfor heller ikke betraktes som kulturgjenstander slik lovens § 23 jfr. §2 definerer begrepet.

Forslag

Da mynter, sedler, medaljer m.m. stort sett er produsert i et stort antall vil ikke alder være noe godt kriterium for at det foreligger en kulturgjenstand. Norsk Mynthandlerforening vil derfor henstille til departementet i tillegg til å ha et årstall/alder å bygge på ved vurderingen også å sette en beløpsgrense. Da norsk middelaldermynt som bl.a. er eldre enn 1650 og ofte vil være en kulturgjenstand stort sett selges for priser over kr 400.000 og oppover foreslås det at kriteriet for å søke eksport/importtillatelse settes til:

Mynter, sedler og medaljer som er eldre enn 1650 og har en markedsverdi på 50.000 Euro eller høyere.

Norsk Mynthandlerforening antar at man da vil få et regime som alle kan forholde seg til og at man får begrenset antall søknader til det håndterlige både for selger/kjøper og kontrollorganet. Man vil da ha et praktikabelt system som ivaretar det vesentlige nemlig at kulturgjenstanden (i dette tilfellet mynt sedler m.m) av stor verdi for Norge blir i landet enten fordi det primært kjøpes av nordmenn eller at eksporttillatelse ikke gis. Slike avgjørelser kan forstås og av den grunn bli akseptert av de fleste.

Man unngår da et system som bare skaffer unødig arbeid og virker lite målrettet samt irriterer alle seriøse handlere. Det beste må allikevel være at man ved et slikt kriterium (alder/pris) får et system som virker mer målrettet og frigjør ressurser til å konsentrere seg om en reell kontroll for å sikre at de viktige kulturgjenstandene forblir i Norge.

Før det tas en endelig beslutning, er Norsk Mynthandlerforening villig til å stille opp på møte med departementet og eventuelt utdype de ovennevnte kritiske bemerkninger og være med på å finne en praktisk måte for å ivareta at kulturgjenstander i regulerte former kan eksporteres/importeres til Norge også i fremtiden.

ADVOKATFIRMAET
GULSVIK, STOREMOEN, ANDERSEN, GRANLI OG AASEN
DA - M.N.A

Kopi av dette brev er sendt Kulturhistorisk Museum v/Håkon Ingvaldsen til orientering.

Med hilsen

Kjell Andersen